

NĀC

“Svētīga tu esi, ticēdama,
ka tas izpildīsies,
ko Kungs tev sacījis.”
(Lk 1,45)

Nr. 4 (69)
AUGUSTS
2012

Kurzemes Katolū diecēzes informatīvs laikraksts

DIEVMĀTE SVĒTCEĻNIEKU GAITĀS

Vissvētākās Jaunavas Marijas debesīs uzņemšanas svētkos Evaņģēlijā lasām par to, kā Marija cēlās un steigšus devās ceļā pie savas radnieces Elizabetes, kura jau bija sirmgalve. Tādēļ pirmā doma, kas ienāca prātā Marijai, uzzinot, ka Elizabete ir mātes cerībās, bija – jādodas pie viņas, lai varētu kalpot ar savu palīdzību. Pati Marija arī bija mātes cerībās. Marija, sevī nesot Dieva Dēlu, steigās ar mīlestības kalpojumu pie Elizabetes. Marijas rīcība atklāj, ka tuvošanās Dievam atver cilvēku uz tuvākmīlestību. Tikšanās laikā ar Elizabeti Marija izsaka slavas himnu: „Augsti slavē Kungu mana dvēsele un mans gars gavilē Dievā manā Pestītājā,” ar kuru Baznīca lūdzas katru dienu, arī šodien.

Tā jau ir tradīcija, ka uz Vissvētākās Jaunavas Marijas debesīs uzņemšanas svētkiem svētkēļnieki kājām dodas uz mariāniskajām svētnīcām visā pasaulē. Iespējams, ka Marijas, kura steigās pie Elizabetes, piemēra aizkustināti, ticīgie ļaudis kājām dodas ceļā, lai Dievam aiznestu savu pateicību, slavēšanu, lūgumus vai aizlūgumus.

Svētceļošana ir īpaša forma, kā būt kopā ar Dievu, ticības avota un cilvēka dzīves jēgas meklējums. Svētkēļojuma grūtībām, pacietīgai neērtību panešanai ir savs audzinošs iespaids uz cilvēku, tas var būt upuris gan par saviem, gan tuvākā grēkiem.

Koncentrētā veidā svētkēļojuma mērķi raksturo pāvesta Jāņa Pāvila II bulla (rakstveida rīkojums ar likuma spēku) “Incarnationis mysterium” (Iemiesošanās noslēpums), kura tika izdota 2000. jubilejas gada ietvaros: „Svētkēļojums ir aktīva praktiska askēze un gandarīšana par cilvēciskām vajībām. Tā nepārtraukti ir nomodā par cilvēka personisko vājumu un sagatavo viņu sirdis pārmaiņai. Caur nomodu, gavēni un lūgšanu svētkēļnieks dodas uz priekšu pa kristīgās pilnības ceļu, cenšoties aiziet ar Dieva žēlastības palīdzību „līdz pilnīgam cilvēkam, līdz Kristus pilnības mēram” (Ef 4,13).

Svētkēļojumam ir bībeliskas saknes. Pirmtēls mūsdienu svētkēļniekiem ir patriarhs Ābrahams. Dieva aicināts, viņš izgāja kopā ar savu dzimtu no Ūras pilsētas uz viņam norādīto Kanaānas zemi (sal. Rad 12). Pats Jēzus arī kā bērns, saskaņā ar likumu, devās kopā ar vecākiem uz Jeruzālemi (sal. Lk 2,41). Arī kristietības pastāvēšanas pirmsākumos dzima un nostiprinājās svētkēļošanas tradīcija. Jau svētais apustulis Pāvils Vasarsvētkos steigās svētkēļojumā uz Jeruzālemi (sal. Apd 20,16; 24,11). Svētkēļojumu mērķi bija vietas, kas saistītas ar mocekļiem un viņu relikvijām, Svētā Zeme, Kristus ciešanu un Viņa attēlu kulta vietas, kā arī vietas, kas saistītas ar Marijas godināšanu un ar Dievmātes attēlu godināšanu.

El Greko “Vissvētākās Jaunavas Marijas uzņemšana debesīs”

Es pirmo reizi svētkēļojumā devos piecpadsmit gadu vecumā, pēc astotās klases beigšanas. Kopā ar draugiem nolēmām iet ar

kājām svētkēļojumā no Toruņas uz Čenstohovu patecībā par pabeigto pamatskolu un uzņemšanu vidusskolā. Tad mēs nezinā-

jām, ko tas nozīmē – svētkēļot. Mums bija jāpieveic 300 kilometri. Bijām jauni un prieka pilni. 1982. gadā svētkēļojumā no Toruņas devāmies 200 000 svētkēļnieku. Nekad agrāk nebiju redzējis tik daudz cilvēku, kuri kopīgi apliecina savu ticību, jo tas vēl Polijā bija komunisma laiks. Tas, ka tika sapulcināti tik daudz cilvēki, bija pirmais Vissvētākās Jaunavas Marijas brīnums, kuru piedzīvoju savā dzīvē.

No šīs svētkēļošanas atmiņā vispirms palikusi lielā cilvēku labvēlība – gan to, ar kuriem kopā svētkēļojām, gan to, kuri mūs ceļā satika, uzņēma, paēdināja un deva naktsmājas. Tas bija liels labsirdības brīnums. Marija devās pie Elizabetes, lai viņai kalpotu. Mēs, jaunie svētkēļnieki, piedzīvojām sirsnīgu citu labestību, rūpes un palīdzību svētkēļojuma laikā. Pēc tam vairākus gadus devos svētkēļojumos.

Svētkēļojumā pieauga mana ticība, piederības sajūta Baznīcai, kā arī radās mans aicinājums uz priesterību un dzīvi klosterī. Mani aizkustināja Marija, kura ved mūs pie Jēzus, parādot savu piemēru kalpošanā. Ar šo Elizabeti izrādīto palīdzības žestu Marija mani radīja labsirdību un vēlmi kalpot cilvēkiem, būt atvērtam uz citiem. Viņa man mācīja, ka savu ticību nevar saglabāt tikai sev, tajā ir jādalās.

Kad biju jau iestājies Dominikāņu ordeņā, notika otrs lielais piedzīvojums saistībā ar svētkēļošanu. 1991. gadā Čenstohovā notika Pasaules Jauniešu dienas un tikšanās ar pāvestu. Tur ieradās ļoti daudz jaunieši no bijušās Padomju Savienības, kā arī no Latvijas, Lietuvas, Ukrainas, Baltkrievijas, Krievijas. Daudzi no viņiem kopā ar poļu jaunatni vairāk kā nedēļu bija ceļā uz Čenstohovu, lai tur satiktos ar Svēto Tēvu. Tur mēs piedzīvojām Baznīcu, kura, pāvesta vārdiem runājot, elpo ar divām *plaušām* – Rietumu un Austrumu.

Tā bija pirmā Pasaules Jauniešu tikšanās, kurā piedalījās tik liels dalībnieku skaits no Austrumiem. Mēs piedzīvojām Baznīcas vispārīgumu, lielu prieku, Dieva slavīšanu un ticības entuziasmu. Varu teikt, ka tas atkal bija Marijas brīnums, jo Viņa spēja sapulcināt pie sava Dēla Jēzus Kristus visu vispārējo Baznīcu, salauzt mūri, kas tajā laikā sadalīja Eiropu un kuru simbolizēja Berlīnes mūris. Es piedzīvoju, ka Baznīca ir ne tikai mana draudze, mans Ordenis, bet Baznīca ir liela kopiena, kas runā dažādās valodās, atzīstot savu ticību dažādos veidos.

Daudzi šogad dodas svētkēļojumā uz Aglonu, lai tur piedzīvotu ticības entuziasmu, prieku un Dieva slavēšanu. Katrs turp nes savas vajadzības, lūgumus, pateicības. Bet katram no mums ir jābūt atvērtam uz brīnumu, kuru Marija šajā svētkēļojumā mums katram ir sagatavojusi.

Priesteris **Jaceks Šprenglevskis OP**

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Meditācija –
tās būtība un risks

3.lpp. J. Salijs OP
par izpatikšanu citiem

4.– 5.lpp. Jaunieši tiekas diecēzes
Jauniešu dienās

6.lpp. Aicinājuma dienas Jūrkalnē

7.lpp. Sludinājumi

8.lpp. Ziņas

Meditācija – tās būtība un risks

Šodien visu konfesiju ietvaros, ņemot vērā garīguma atdzimšanas nepieciešamību Latvijā, daudz tiek runāts par meditāciju, kristīgo meditāciju. Par to varam tikai priecāties! Cilvēkos ir izteiktas vai apslēptas slāpes pēc Dieva, ko garīgi var piedzīvot lūgšanā. Mūdienu cilvēks ir noguris no patērētāju sabiedrības tukšuma un materiālisma, kas ar to saistīts, jo cilvēks *nedzīvo no maizes vien, kā Jēzus atbild kardinātājam tuksnesī*. Tā ir laba reakcija, meklējot pēc tā, kas dziļāks.

Svarīgi ir nepazaudēt saknes

Garīgie meklējumi dziļāk noliec ne tikai kristietības garīguma bagātībā, bet arī smeļot no citiem – starpreliģiju *avotiem*. Šeit vispirms domāju Austrumu meditāciju un pievilcību, ko tā izraisa daudziem meklētājiem, tostarp arī tradicionāliem kristiešiem. Tādēļ ir vērtīgi pārdomāt kritērijus, pēc kuriem vadīties, izvērtējot iespējamo savstarpējo bagātināšanos, lai neiekrustu sinkrētismā, kur cilvēks vienlaikus lūdzas kā kristietis un, piemēram, budists.

No vienas puses, varam būt atvērti uz savstarpēju bagātināšanos, novērtējot vispārējo cilvēka reliģisko garīgumu un priecājoties par kopīgiem elementiem, kas izriet no cilvēka dvēseles, bet no otras puses – jāsaprot, ka kristiešu lūgšanai nenoliedzami piemīt zināma specifika. Ja to aizmirst, mēs paši zaudētu savu identitāti un nespētu bagātināt citus. Jāpiebilst, ka pastāv arī lūgšanas izpratnes elementi, kas nav apvienojami ar kristīgās lūgšanas izpratni. Mums kā kristiešiem nevajadzētu kaunēties no mūsu garīgā mantojuma. Piemēram, Holandē esmu sastapies ar situāciju, kad grāmatnīcā, aplūkojot garīgās literatūras nodaļas plauktus, tur nevarēju atrast nevienu kristīgās meditācijas grāmatu, savukārt vairumā bija izdevumi veltīti Austrumu meditācijai. Rodas jautājums – vai Eiropas kultūru nav veidojusi kristīgā dzīves izpratne? To ignorējot, Rietumu kultūra sev nodara pāri, noliedzot savas dabīgās *saknes*.

Lūgšanā kristieši uzrunā Tēvu, kas ir tuvu ikvienam cilvēkam

Foto no interneta

Protams, varam priecāties, ka pastāv interese par citu reliģiju garīgumu, kas veicina izpratni, bet sevīs noliegšana ved pie *pamatu* zaudēšanas un nespējas izvērtēt citu kultūru garīgo pieredzi.

Austrumu meditācija kristīgajā izpratnē

Kristietībā lūgšana ir dziļš dialogs starp cilvēku un Dievu, kas tā pasauli mīlējis, ka sūtījis savu Dēlu Jēzu Kristu, lai atjaunotu savu draudzību starp Dievu un cilvēkiem. Šī draudzība pieprasa atstāt savu egoistisko noslēgtību iepretī Dievam, kas nav anonīms vai bezpersonisks, bet Dievs, kurš meklē cilvēku, jautājot: „Kur tu esi,” kā Ādamam pēc grēkā krišanas.

Meditācija bez Kristus nav kristīga.

Lūgšana kristietībā pieprasa vispirms ieklausīties maigajā Dieva balsī, kas ir atklājies Kristū kā mīlestības Dievs. Cilvēks nenoliedz savu personīgo „es”, atveroties Dieva mīlestībai. Tajā pašā laikā cilvēks nav viens, bet pieder kopienai. Būdam Dieva bērns, viņš ir arī brālis citiem cilvēkiem, ar kuriem ir vienots svēto sadraudzībā. Lūgšanā „Tēvs mūsu”, kas kristiešiem ir visu lūgšanu paraugs, mēs lūdzam Tēvu, kas ir tuvu ikvienam cilvēkam, jo Viņu varam saukt par „Abba” (no ebreju val. „papus”).

Daži praktizē Austrumu meditācijas tehniku kā psihisku vai fizisku sagatavošanos, lai pēc tam nodotos kristīgai meditācijai, bet

ir cilvēki, kuri tādā veidā sev veido bezpersonisku Dievu, sludinot tikai iegrimšanu noteiktos dievišķos dziļumos. Šāda meditācijas izpratne mazvērtē cilvēka personisko raksturu, jo tajā cilvēciskais „es” pazūd dievišķajā „es”. Kristietībā cilvēks ir radība, nepazūdot Dievā, jo Kristus – Dieva bērna paraugs, paliek persona vienotībā ar Tēvu. Ja cilvēks tiek dievišķots, tas tomēr nenozīmē, ka viņš vairs nav radība. Kristīgajā meditācijā Dievs ir mīlestība, kas *nenorij* un nepazudina, bet cilvēku pieņem kā savu bērnu, kurš Svētajā Garā Viņu var saukt par „Abba”.

Lūgšana kā dāvana

Savulaik kardināls J. Racingers (tagadējais pāvests Benedikts XVI), runājot par kristīgo meditāciju, atzīst, ka Baznīca nenoliedz to, kas ir patiesi un labs citās reliģijās, kuras sevi ietver patiesu filozofisko gudrību un dabīgo cilvēka stāju Dieva priekšā. Ir skaidrs, ka cilvēkam garā un sirdī ir jāatbrīvojas no grēka, ego-centrisma, no visa, kas liedz uzlūkot Dievu.

Nepatiess ir uzskats, ka meditācija uzsver nepieciešamību ieiet sevī. Sv. Augustīns saka, ka ir jāatstāj ārējā pasaule un jāieiet sevī, bet viņš turpina, mācot, ka jāsaprot, ka briesmām palikt sevī, jo cilvēks nav Dievs. Dievs ir tas, kas mūs paceļ un iztukšo no visiem šķēršļiem, lai ievestu Trīsvienības bezgalīgajā mīlestībā. Kristietis, kas lūgšanā aizmirst, ka Dievs sevi ir atklājis Kristū, vairs nelūdzas kā kristietis.

„Autentiskai kristīgai mistikai un tehnikai nav nekā kopēja: tā vienmēr ir cilvēka nepelnīta Dieva dāvana,” raksta kardināls J. Racingers. Viņš uzsver, ka cilvēks nevar manipulēt ar Dieva klātbūtnes atnākšanu, bet tikai pazemīgi strādāt pie sirds atvēršanas uz lūgšanas žēlastību.

Meditācijas tehnikas ietekme

Daži kristīgie garīgie tēvi un arī J. Racingers norāda uz to, ka ķermeņa stājai lūgšanā tomēr ir ietekme uz gara sakopotību un atvērtību. Piemēram, gavēnis ved uz gandarīšanas un upura izpratni,

veidojot cilvēku gatavāku satikt Dievu, sevi savaldot un atveroties uz citu vajadzībām. Nedrīkst aizmirst, ka cilvēks nav tikai gars, viņš vienmēr ir persona ar garu un miesu. Svētais Jānis Pāvils II raksturo cilvēku ar vārdiem – iemiesojies gars. Šis skaidrojums ļauj saprast, kāpēc cilvēks lūdzas ar visu savu būtību.

Cilvēku iespaido ne tikai iekšējais psiholoģiskais stāvoklis, bet arī mūzika, smarža, māksla, kļums vai trokšnis, atrašanās vieta un arī ķermeņa stāja. Te liela nozīme ir kultūrai. Piemēram, Āfrikā vai Brazīlijā cilvēki lūdzas dejojot, kā reiz to darīja ķēniņš Dāvids. Austrumu garīgumā, īpaši „Jēzus lūgšanā”, var palīdzēt uzmanības koncentrēšana uz elpošanu un sirds ritmu, bet izrādās, ka tie, kuri nespēj šo tehniku saistīt ar tās garīgo nozīmi, to var padarīt par elku un traucēkli, cenšoties pacelt garu pie Dieva. Reizēm austrumu meditācijas tehnika var deģenerēties, kļūstot par miesas kultu, jo ne vienmēr viss, ko izjūt miesa, ir patiesi garīgs pārdzīvojums.

Kristīga lūgšana stiprina tuvākmīlestību

Patiesa kristīga lūgšana stiprina tuvākmīlestību, jo Dieva mīlestība, ienākot cilvēka sirdī, to paplašina, dziedina un atver uz citiem. Kristīgā meditācija vieno ar pārējiem Baznīcas locekļiem, visu pasauli, veicinot vēlmi iestāties par citiem, viņiem palīdzot.

Sausuma un tuksneša sajūta lūgšanā nenozīmē to, ka lūgšana nav pareiza. *Tumšā nakts*, kā to apraksta svētais Jānis no Krusta, ir nepieciešama, lai mīlētu patieso Dievu Viņa paša, ne Viņa dāvanu dēļ. *Nakts* piedzīvojums mums palīdz saprast, ka kristīgā meditācija, ja tā ir patiesa, sevi apvieno krusta un prieka pieredzi.

Svētais Gars ir tas, kas mājo mūsu sirdīs, kļūstot par mūsu dvēseles Kungu un mīlestībā mūs pārveido. Ne mūsu gars, bet Svētais Gars ir lūgšanas Autors, kurš palīdz mums lūgt Dievu kā Tēvu un apzināties, ka esam Viņa bērni.

Priesteris
Andris Marija Jerumanis

Zentai Mauriņai – 115

Es gribu dzīvot Evaņģēliju

Esmu ceļā no Romas uz Asīzi – simt septiņdesmit kilometri, šo ceļu gabalu svētais Francisks vairākkārt mērojis kājām. Kristus mīlestība viņam piešķir ārkārtīgi lielu mēru. Daudzās *melnās* stundās viņš bijis mans ceļa rādītājs, jo par spīti izsūcējām slimībām, viņš izstaroja giedrumu. Viņš nepielipa nedzīviem burtiem, bet dzīvoja Evaņģēliju, kā viņa iemīļotais cirulis – dievišķajā brīvībā dzīvo prieku.

Par spīti sensācijas kārei, pavisrībai un modernitātes plie-

kanībai, arī šodienas steidzīgais cilvēks pārdzīvo dvēselisko šķīstīšanos, atgriešanos sevī, tātad tās personiskās vērtības, kas dzīvi padara dzīvošanas vērtu. Sv. Francisks nav nekāds filozofijas pārstāvis. Viņš ir tas, kas mūs atpestī no abstrakcijām. Kas ar viņu saskaras – jūt viņa vienreizējās personības zīmogu. Viņš pats ir savs labākais darbs. Viņa kristīgā ticība ir ugunīga, tā nav rožaini krāsota. Kas apmierinās ar viņa dziesmām un statuetēm, tas nav viņu sapratis. Viņš nepazīna mēra sajūtu, te meklējams viņa lielums un bargums.

Juteklība, iedzīves un mantkāribas dziņa ir *klintis*, pret kurām sašķīst Evaņģēlijs. Tas, ko sv. Francisks grib, ir vienkāršākā un arī visgrūtākā lieta, viņš vienoziģīgi skaidri pateicis to pāvestam – es gribu dzīvot Evaņģēliju. Ne no kā cilvēks tā nebaidās kā no liekulīgās čaulas nomešanas, lai kails kā Itālijas debess nostātos patiesības un Dieva priekšā. Sv. Francisks aizmeta ne tikai savas siltās drānas, bet arī savu ķermeni, savu nabaga *ēzeli* viņš nomērdēja, lai cīruļa vieglumā celtos pret debesīm.

Foto no interneta

Tramplins, no kura sv. Francisks nolēca svētās nabadzības udeņos, bija ļoti augsts. Ubags noskūpstā bagāto jaunekli ar

miera skūpstu. Dieva priekšā viņi tagad ir vienādi. Šis notikums, ko sv. Francisks īsi pirms savas nāves atcerējās kā savu mūža svētlaimegāko brīdi, atbrīvoja viņu no egoisma *cie-tuma*. Viņš bija atradis savu tuvāko un pats sevi. Francisks trimdā aizgāja pats, viņam nevajadzēja ārēja grūdiņa, lai pārvērtētu vērtības. Viņš aizgāja, lai klausītos klusumā un cilvēku ciešanās, viņš aizgāja, kad dzirdēja savu Dieva balsi.

Izmantojot Z. Mauriņas grāmatu „Trimdas traģika”, sagatavojusi **Maija Rolava**, Z. Mauriņas memoriālo piemiņas istabu vadītāja Grobiņā

Vai drīkst izpatikt citiem?

Jaceks Salijs OP

Man ir grūti saprast, kāpēc Svētajos Rakstos izpatikšana cilvēkiem tiek turēta aizdomās. Varbūt Jūs varat man izskaidrot šādus teicienus: „Ja es arī tagad cilvēkiem izpatiktu, tad es nebūtu Kristus kalps” (Gal 1,10); „Bēdas jums, ja jūs laudis lielis, jo to pašu viņu tēvi darīja viltus praviešiem” (Lk 6,26). Es gandrīz iekšēji sacēlos pret šīm pamācībām. Vai tad tas neved uz citu panicināšanu, vai vismaz uz nerēķināšanos ar citu izjūtām?

Svēto Rakstu teksts ir viennozīmīgs

Vispirms jāatzīmē, ka Svētajos Rakstos ir daudz pamācību tam, kā tiekties pēc izpatikšanas citiem. Jēzus māca: „Tā lai jūsu gaisma spīd cilvēkiem, lai viņi redz jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesis” (Mt 5,16). Apustulis Pāvils, kura vārdus jūs citējat no vēstules galatiešiem, citā vēstulē saka: „Tā kā arī es visiem visumā esmu tīkams, nemeklēdams savu, bet daudzu labumu, lai tie tiktu izglābti” (1Kor 10,33).

Lūk, mēs būtu nevis Dieva vārda klausītāji, bet tā izniekotāji, ja Svētos Rakstus uzskatītu par *maisu*, no kura var izvilkst savstarpēji noliedzošas pamācības – atkarībā no konkrētā brīža vajadzības, izdevīguma vai gaumes. Svētie Raksti mums ir doti nevis tāpēc, lai ar *sakrālu zīmogu* apstiprinātu mūsu cilvēciskās iedomas vai domas; tiem jāizgaismo mūsu ceļš uz mūžīgo dzīvi.

Labi un ļauni izpatikšanas veidi

Mēģināsim atklāt viennozīmīgo Bībeles mācību par tēmu – izpatikšana cilvēkiem. Vispirms ir jāapzinās, ka ir Kāds, kuram mums jāizpatik vienmēr un visos apstākļos. Tikai Viņš redz cilvēku visā viņa patiesībā, Viņu nav iespējams apmānīt ar izlikšanos, un Viņš noteikti pamanīs katru labumu, kas mūsos apslēpts. Viņš ir ne tikai mūsu labuma un diemžēl arī ļaunuma Absolūtais Liecinieks, bet Viņš mūs apdāvina ar spēju darīt labu un izvairīties no ļaunā.

Tiesi šī patiesība nosaka dažādus izpatikšanas veidus cilvēkiem – labus un ļaunus. Kad cilvēks ar savu rīcību ir tīkams Dievam, tad būtu ļoti pareizi, ja vienlaikus viņš patiktu arī cilvēkiem. Tātad, kad darot labu, izpatikam cilvēkiem, tad pateiksimies par to Dievam, jo tajā ir Dieva valstības atnākšanas zīme. „Dieva valstība ir taisnība, miers un prieks Svētajā Garā. Jo kas šinīs lietās kalpo Kristum, tas ir patīkams Dievam un pieņemams cilvēkiem” (Rom 14,17–18). Ir pašsaprotami, ka izpatikšana cilvēkiem var būt saistīta ar labā darīšanu, bet nevar būt par tā mērķi, katrā ziņā ne galveno mērķi.

Vai drīkst tiekties pēc izpatikšanas cilvēkiem?

Protams, drīkst – ja tas nav mūsu primārais mērķis un ja tas kalpo labumam. Īpaši tad, ja citi cilvēki,

Foto no interneta

Iemesls vēlmei izpatikt cilvēkiem bieži vien ir mūsu vājums

pateicoties šai patikai, tuvojās Dievam vai pievērsās kādam acīm redzamam labumam.

Tomēr vēlme izpatikt cilvēkiem kļūst ne tikai par kaut ko šaubīgu, bet pat par kaut ko pazudinošu, kad tā mūs ved uz ļauno. Laikam pārāk maz apzināmies, cik bieži mūsu vājuma dēļ pakļaujamies šai bīstamai vēlmei. Apskatīsim dažus biežāk sastopamus šādas nostājas piemērus.

Pieņemsim, ka pie manis atnāk kāds pēc padoma svarīgā dzīves jautājumā. Es redzu, ka viņš grib pieņemt ļaunu lēmumu, bet vienlaikus arī redzu, ka būtībā šis cilvēks nemaz nemeklē padomu, bet drīzāk gaida, ka es uzslavēšu viņa lēmumu. Es jūtu, ka tad, ja viņam pateikšu, ko es patiesībā par to domāju, viņš vilsies, bet var gadīties, ka es pat viņu no sevis atbaidīšu. Tāpēc es uzsāku *spēli*. Es viņam sāku stāstīt lietas, kas nemaz nav saskaņā ar manu sirdsapziņu, bet gan manu vājumu. Varbūt, ja man būtu pietiekoši daudz drosmes, lai pateiktu šim cilvēkam, ko patiesībā domāju, es izglābtu viņa dvēseli. Bez drosmes es kļūstu par sava tuvākā ļaunuma līdzdalībnieku.

Reizēm esam spiesti tieši līdzdarboties ļaunumā

Piemēram, no manis tiek prasīts, lai es kādu, kas nav tīkams direktoram, nomelnotu. Vai arī mani darba kolēģi, nelegālā veidā ieguvuši naudu, daļu no tās iespēj man rokā, jo tā visvieglāk *aizvērt muti* neērtam lieciniekam. Vai arī es sastopos ar draudiem, kas mani piespiež piekrist tam, kas man ir nepieņemams. Negribot sevi apdraudēt, es piekrītu direktoram, kolēģiem vai šantāžistam. Lūk, tik spēcīgas manī var būt bailes no tā, ka es varētu vairs nepatikt cilvēkiem, no kuriem jūtos atkarīgs vai no tiem,

kuri šajā izvēles brīdī man ir svarīgi.

Šeit nāk prātā pravieša Isaja vārdi: „Kādēļ tu bīsties no mirstīgiem cilvēkiem, no cilvēku bērniem, kas iznīkst kā zāle” (Is 51,12). Jēzus ir teicis, ka labāk ir stāties pretī pat savam tēvam vai mātei, nekā nostāties ļaunuma pusē: „Kas mīl tēvu vai māti vairāk nekā mani, nav manis cienīgs; un kas mīl dēlu vai meitu vairāk nekā mani, nav manis cienīgs” (Mt 10,37).

Atbildība, piespiežot citu darīt ļaunu

Ļoti lielu atbildību uzņemas cilvēks, kurš piespiež citu cilvēku izdarīt kādu nelietīgu pakalpojumu – šādos gadījumos parasti tiek izmantota jebkāda vara. Piemēram, Potifara sieva Vecajā derībā mēģināja taisnīgo Jāzepu ievilināt izvīrtībā – nežēlīgi viņam atriebās, kad viņš vēlējās izpatikt Dievam, ne cilvēkam.

Diemžēl ne tik dramatiskās situācijās, ne viena vien sieviete ļauj sevi ievilināt izvīrtībā, neskatoties uz to, ka šis grēks viņai nav pievilcīgs un ir pat pretīgs. Reizēm notiek tā, ka kāds, kurš sievietes acīs ir autoritāte, nostāda viņu situācijā, kad vienīgā aizstāvība būtu šīs *autoritātes* atstumšana, bet šādai rīcībai viņai trūkst iekšējā spēka. Biežāk tas notiek pārgalvīgas rēķināšanas rezultātā, kad atsakot sievietei varētu pret sevi naidīgi noskaņot nevēlamo pavadinātāju, no kura ir atkarīga. Ir sievietes, kuras droši vien apvainotos, ja viņām teiktu, ka šādā nostājā ir saskatāmi prostitūcijas elementi.

Lielāku nosodījumu noteikti ir pelnījuši vīrieši, kuri noved sievietes līdz tādām situācijām, bieži vien izmantojot savu stāvokli sabiedrībā. Droši vien viņi pat nenojauš, cik smagas un ilgstošas var būt šāda ievainojuma sekas.

Sabiedrības uzskats var spiest rīkoties pret sirdsapziņu

Piemēram, pastāv izplatīts uzskats, kas piespiež atzīt, ka visas reliģijas ir līdzvērtīgas, kā arī, ka *mūsdienīgam* cilvēkam nevajadzētu pārāk daudz aizrauties ar ticības dogmām. Ja nepievienosies šim uzskatam, tad savā vidē tiks *apzīmogots* kā neprogresīvs un netolerants cilvēks. Šāda simboliskā degradācija noteikti ir sāpīgs sods, tāpēc ir tādi, kas pakļaujas sabiedriskā uzskata spiedienam. Tādam cilvēkam varbūt vairs nav būtiski izpatikt cilvēkiem, bet viņš ir gatavs samaksāt jebkādu cenu, lai tikai cilvēku acīs neizskatītos par muļķi vai fanātiķi. Viņš ir gatavs nodot patiesību, ja vien tā nepatīk citiem cilvēkiem.

Mēs laikam biežāk apzināmies, ka patiesība brīžiem tiek vajāta, bet aizmirstam, ka tā reizēm tiek arī izsmieta. Garīgi vājš cilvēks situācijā, kad tiek vajāta patiesība, var baidīties ar to saistīt savu nākotni. Savā ziņā situācija ir spiedīgāka, kad patiesība tiek izsmieta. Tad tiek iedarbināti mehānismi, kas noved pie tā, ka cilvēki sāk kaunēties no patiesības. Cilvēku, kurš kaunas no patiesības, ir vieglāk izmantot, lai veidotu melīgu pasauli, balstītu nepatiesībā. Tāpēc Kristus bargi brīdina par kārdinājumu uz šādu nodevību: „Ja kas manis un manu vārdu dēļ kaunēsies šīs laulības pārkāpējas un grēcīgās cilts priekšā, tā dēļ arī Cilvēka Dēls kaunēsies, kad Viņš ar saviem eņģeļiem nāks savā Tēva godībā” (Mk 8,38).

Patiesi un nepatiesi sludinātāji

Ir svarīgi pamanīt, ka neviena vara, kas vajā cilvēkus, nespēj izveidot situāciju, kurā patiesības

atzišana kļūtu apkaunojoša. Šādu situāciju var radīt tikai sabiedrības nepatika pret patiesību. Sabiedrība var veidot apstākļus, kuros par apkaunojošu, aprobežotu un vecmodīgu kļūst, piemēram, ieņemto bērnu aizstāvēšana, protests pret eitanāziju, ekonomiskās vai seksuālās ētikas nozīmīguma uzsveršana.

Šādos apstākļos pat tie, kuri ir īpaši aicināti sludināt patiesību, īpaši dievišķo, savā veidā var tikt *paralizēti*. Viņi, mācot ticību vai morāli, izvairīsies no tēmām, kas izraisa klausītāju pretestību, bet pašu sludinātāju apdraud ar neglaimojošiem epitetiem. Bībeles valodā tādā situācijā nonākušu sludinātāju sauc par viltus pravieti. Viņš ir gatavs izkropļot sludināto patiesību, lai tikai izpatiktu klausītājiem vai vismaz netiktu viņu apdraudēts. Patiesu sludinātāju raksturo atšķirīga nostāja: „Tādēļ mēs sludinām, izpatīdami ne cilvēkiem, bet Dievam, kas pārbauda mūsu sirdis” (1Tes 2,4).

Patiesība jāsludina, rēķinoties ar klausītāju izjūtām

Patiesībai nevajadzētu būt kā *akmenim, kuru metot* var ievainot cilvēkus. Patiesībai vajadzētu būt mīlestības pilnai. Patiesību nedrīkst izkropļot, bet tā jāpasniedz tādā veidā, lai klausītājiem palīdzētu atvērties uz šo patiesību. Apustulis Pāvils raksta: „Brāļi, arī es nevarēju ar jums runāt kā ar garīgiem, bet kā ar miesīgiem, kā ar bērniem Kristū. Es jums devu pienu dzeršanai, ne cietu barību, jo jūs to vēl nevarējāt panest” (1Kor 3,1–2).

Cilvēks ir patiesi tīkams Dievam, tad, kad viņš patiesi mīl citus, pat ja nav viņiem tīkams. Mīlestība izslēdz nicināšanu.

No poļu valodas tulkojis priesteris **Oskars Jablonskis OP**

„Priecājieties vienmēr Kungā!” (Fil 4,4)

Foto: Anna Gēbele

Šoreiz Liepājas diecēzes Jauniešu dienu pasākumi pārsvarā notika dabā, ceļā

Priesteris Mariušs Kempa

Kāda ir Liepājas diecēzes jauniešu kapelāna un Jauniešu dienu koordinators loma?

Manuprāt, jauniešu kapelāna loma vispirms ir *būt* ar jauniešiem. Tas vienmēr nenozīmē fizisku klātbūtni, jo bieži vien tā nav iespējama. To varētu salīdzināt ar audzinātāja lomu, kur kapelāns *iet blakus*, esot kopā, lūgšanā, svētajos sakramentos, sarunās, palīdzot jauniešiem augt ticībā un atrast savu vietu Baznīcā, atklājot un pieņemot savu aicinājumu. Par Jauniešu dienām varu teikt, ka tās mēs organizējam kopā, liekot uzsvartu uz jauniešu iniciatīvu, aktivitāti, idejām, kas veidojas sadarbībā.

Tu centies visā piedalīties!

Jā, jo tas nav privāts pasākums, bet Baznīcas ietvaros, un tas ir pats par sevi saprotams, ka garīdznieka klātbūtne tur ir nepieciešama. Es pildu savu garīdznieka misiju un palīdzu arī risināt jautājumus, ja tādi rodas.

Kā ir veicies ar ideju realizāciju?

Es redzu, ka jauniešiem daudz ir jāmācās no paša sākuma, jo trūkst pieredzes organizēšanas darbos. Mana darba mērķis ir palīdzēt jauniešiem nobriest ticībā. Tas nenozīmē tikai garīgās dzīves attīstību, bet arī izaugsmi ikdienas kristīgajā dzīvē, uzņemoties atbildību ne tikai par sevi, bet arī par Baznīcu.

Viss, kas notiek saistībā ar Jauniešu dienu organizēšanu, arī neveiksmes, ir labs rādītājs, kas palīdz saskatīt arī trūkumus, ko nākotnē jānovērš. Šis process ir iespēja mācīties veidot ne tikai savas personīgās attiecības ar Dievu, kad apmeklējām baznīcu, lūdzamies un saņemam sakramentus, bet arī iespēja uzņemties atbildību par Baznīcu. Jaunieši ir kristieši, kuriem ir arī pienākums evaņģelizēt. Kāda veida? Tieši evaņģelizēšanas dažādos veidus mēģinājam meklēt, organizējot Jauniešu dienas.

Kā veicas?

Nebija viegli, jo tas daudz pieprasa. Jaunieši bieži vien ir pieraduši, ka Baznīcā notiekotais ir prāvestu un bīskapu organizēts. Sākumā sastapos ar jauniešu šaubām – vai tiešām mēs esam tie, kuri varam organizēt? Brīvība, kas tiek dota, nav pilnīgi neierobežota, jo tai jāizpaužas sadarbībā. Šajā jomā vēl daudz ir jāmācās.

Tas, ka kādu pasākumu pilnībā neizdevās noorganizēt tā, kā bija iecerēts, nenozīmē, ka tas ir zaudējums. Man šķiet, ka tad, ja tiek izrādīta laba griba, pastāv iespēja pamanīt to, kā pietrūka. No nepilnībām pasākumu organizēšanā var daudz mācīties.

Kāda ir jauniešu loma, vieta Baznīcā?

Viens no svarīgākiem jautājumiem ir tas, kas attiecas uz visiem – izpratnes veidošana par Baznīcu. Kas ir Baznīca? Ko nozīmē tas, ka esmu saņēmis Kristības sakramentu un piederu Baznīcai un līdz ar to esmu par Viņu arī atbildīgs? Jauniešiem jāizprot, ka Baznīca nav tikai garīdznieku *niša*, kur viņi var darboties. Baznīcu veido garīdznieki un laji kopā, katrs ar savu misiju, sporta valodā runājot – visi darbojas vienā *komandā*, tikai katram ir atšķirīgi uzdevumi, bet kopīgs mērķis. Jautrības, ka šis mērķis sniedz ne tikai līdz kādam punktam šajā pasaulē, bet arī mūžībā. Dzīve Baznīcā lielā mērā ietvenas draudzēs, bet draudze vai draugu grupa nedrīkst norobežot no tā, kas notiek ārpus.

Dodoties uz priekšu, man šķiet, ka ir nepieciešams apzināties, ka kristīgā dzīve neaprobežojas tikai ar lūgšanām, bet tā aptver visu mūsu dzīvi kopumā. Protams, lūgšana un svētie sakramenti ir kā *kodols* un *avots*, bez kuriem tālākais nav iespējams, bet ar to viss nebeidzas. Jaunieši dzīvo pasaulē kā laji, atrodoties skolās, universitātēs, draugu vidū, kur ar savu kristīgo dzīvesveidu jādod liecība. Grūtākais nav būt aktīvam savā draudzē, bet gan nest *augļus* savā ikdienas dzīvē.

Lielākā daļa plānoto Jauniešu dienu pasākumu notika ārpus baznīcas, dabā, ceļā. Šie pasākumi sava satura dēļ bija pieejami visiem, arī nekristiešiem, kas bija laba iespēja neformālā gaisotnē iepazīties, sadraudzēties, meklēt atbildes uz svarīgiem dzīves jautājumiem. Ja šogad sasniegtais būs tikai *grauds* vai *piļiens*, nākamgad varam gaidīt turpinājumu, un tas ir skaisti.

Sandris Cirulis (18 gadi)

Kādēļ, tavuprāt, ir nepieciešamas Jauniešu dienas?

Tās ir vajadzīgas tādēļ, lai parādītu, ka

Baznīcā ir jaunieši. Mūsdienās ļoti daudz izvēlas laiku pavadīt kādā klubā vai mājās, sēžot pie televizora. Jauniešu dienās ir iespēja parādīt, ka laiku var pavadīt arī citādi, apliecinot savu ticību Dievam. Tā ir arī kā balva par uzticību ikdienā.

Vai esi iesaistījies Liepājas diecēzes Jauniešu dienu noslēguma posma organizēšanā?
Jā, esmu piekritis būt atbildīgais par šī pasākuma norisi, tādēļ mans uzdevums ir sameklēt cilvēkus, kas palīdzēs organizēšanā un paša pasākuma vadīšanā. Organizējot šo pasākumu, tikāmes vairākkārt, kad kopīgiem spēkiem sastādījām norises plānu ar aktivitātēm, izveidojām sarakstu ar nepieciešamo inventāru, aprēķināju arī finansālās izmaksas un tās saskaņoju ar priesteri Mariušu. Veiksmīgi no pašu jauniešu vidus izdevās sameklēt pavāri.

Kāpēc tik aktīvi visā līdzdarbojies?

Pavasārī bijām devušies uz Saldū, kur piedalījāties lūgšanu naktī, tur arī notika pirmās sarunas par Jauniešu dienu norisi. Saldenieki labprāt uzņēmās iepriekšējo posmu organizēšanu un tā kā noslēgums bija iecerēts Liepājā, tad mēs kā mājnieki piekritām tā sagatavošanā un vadīšanā. Esmu viens no nedaudzajiem jauniešiem, kas šobrīd palikuši Liepājā un darbojas Katoliskā Jaunatnes biedrībā, tādēļ arī pats par sevi saprotams šķita, ka aktīvi iesaistos! Es to nebūt neuztveru kā slogu.

Pēdējā gada laikā dzīvoju lielā palāvēībā uz Dievu – pieņemtu visu, ko Viņš manā priekšā noliek.

Kā tev tas izdodas?

Līdz šim esmu pieredzējis, ka tad, ja palaujos, viss labi nokārtojas. Piemēram, to piedzīvoju, kad vajadzēja sazināties ar cilvēkiem, lai draudzēs izliktu Jauniešu dienu plakātus, it kā caur nejausībām Dievs palīdzēja iegūt vajadzīgo informāciju.

Tu esi jauns, bet nebaidies uzņemties atbildību?

Es šīs situācijas neizvēlos, bet parasti sagadās tā, ka man tas ir jādara. Nekad nebiju iedomājies, ka būšu Katoliskās Jaunatnes biedrības vadītājs vai dziedāšu Svētajā Misē pie mikrofona, bet tieši to es tagad daru. Arī

svētceļojumā jau otro gadu uzņemšos atbildību par savu jaunāko septiņgadīgo māšīpu. Dievam patik *izspēlēt jokus* ar mani.

Vai tev ikdienā palīdz tas, ka esi kristietis?

Jā, palīdz gan. Varu sevi salīdzināt ar citiem jauniešiem, kuri studē un ārpus studijām neredz savai dzīvei dziļāku jēgu, it sevišķi, ja vēl ir arī finansālās grūtības, tad daudzus tas var iedzīt depresijā. Šie cilvēki reāli piedzīvo tukšumu, kuru nezina, kā aizpildīt, bet man tā nav. Es palaujos uz Dievu, un to, ka viss, ar Viņu palīdzību, būs kārtībā.

Aleksandra Runde (17 gadi)

Kāda ir tava izpratne par Jauniešu dienām?

Tā ir mana pirmā pieredze gan piedaloties, gan organizējot Jauniešu dienas. Priekšstatu guvu no citu jauniešu stāstīti, kuriem jau bija pieredze no Jauniešu dienām Alsungā 2009. gadā. Sapratu, ka tas ir laiks, kas līdzīgs rekolekcijām, kur tiek ietvertas arī diskusijas, tam klāt vēl ir dziedāšana un dažādas atraktīvas aktivitātes, bet to visu caurvij lūgšanas. Viss notiek precīgā un jautrā noskaņā.

Kā notika gatavošanās Jauniešu dienām?

Par šo tēmu jau sākām spriest mūsu Katolu Jauniešu biedrības tikšanās reizēs, kurās piedalījās arī priesteris Mariušs Kempa – Liepājas diecēzes Jauniešu dienu koordinators. Dalījām pienākumus. Priesteris Mariušs dalījās savā pieredzē, kas līdzīgos jauniešu pasākumos gūta Polijā un to, kā viņš redz iespējas Jauniešu dienas organizēt šogad šeit. Mums bija jautājumi, kurus kopīgi apspriedām, izdiskutējām. Tāpat priesteris Mariušs tikās ar jauniešiem Saldū un mums pēc tam izklāstīja viņu vēlnes.

Tad likām kopā uzklāstītās idejas un līdz ar to izveidojās plāns par Jauniešu dienu organizēšanu 4 posmos: 1. – vairāku dienu velobraucieni pa Kurzemes draudzēm, 2. – Vecpilī, kur tika plānots iekļaut dažādus tūrisma elementus, 3. – Jauniešu dienu radošais posms Lēnās un 4. – noslēguma posms Liepājā kopienas "Chemin Neuf" mājā Karostā. Datumus izvēlējamies, ņemot vērā izlaidumu laiku un svētceļojumu kājām uz Aglonu.

Foto: Anna Gēbele

Pirms došanās ceļā uz Aizputi, no kreisās: Arnita Gēbele, Laura Valle, Aleksandra Runde un Alise Timbare

Foto: Anna Gēbele

Jauniešu dienu noslēguma Svētajā Misē Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē visi vienojas dziesmā

Tu piedalījies pirmajā posmā – velobraucienā, lūdz, pastāsti par savu pieredzi.

Ceļā devāmies no Liepājas pēc Svētās Mises 8.00 uz Aizputi. Pusceļā satikāmies ar priesteri Mariušu un jauniešiem no Alsungas, kuri brauca mums pretī un tad jau ceļu uz Aizputi turpinājām kopā. Vakara apskatījām pilsētu un ar laivīņām izbraucām uz Aizputes diķi.

Nākamajā dienā devāmies uz Lēnām, un man tas likās jau grūtāk kā pirmajā dienā. No iepriekšējās dienas bija pieredze, ka pēdējie kilometri ir vissmagākie, bet, sasniedzot Skrundu, kad atlikuši vairs bija tikai dažī kilometri, parādījās spēks. Nepārtraukti cinījāmies ar pretvēju. Lēnās apskatījām baznīcu, draudzes mājā mūs pacienāja ar zupu, bija iespēja arī ieiet pirtī un tajā pašā dienā devāmies atpakaļ uz Aizputi. Divu dienu laikā pieveicām ap 120 kilometrus.

Ko tu guvi no šīs pieredzes?

Varu teikt, ka tā bija tāda sevis pārbaude, kur iepazīnu savu izturību. Jāsaka, ka atpakaļceļš bija visgrūtākais, gribējās arī ēst, labi, ka priesteris Mariušs mūs atbalstīja, uzmun-

drināja. Lielu laimi piedzīvoju mirkli, kad jau varēja ieraudzīt ceļa zīmi "Aizpute"! Noteikti šis brauciens man mācīja palāvēību uz Dievu, ka viss jau būs labi. Ja kaut kas līdzīgs tiktu organizēts atkārtoti, es noteikti brauktu atkal.

Tu šogad esi nolēmusi otro gadu doties svētceļojumā uz Aglonu ar kājām no Liepājas, tā arī nav viegla pieredze. Kāpēc tev tas vajadzīgs?

Man šķiet, ka tas ir pat grūtāk kā braukt ar riteni. Man ļoti patik kā svētceļojums ir organizēts, ka to caurvij nepārtraukta lūgšana. Man arī ļoti patik dziedāt. Attālums no Liepājas līdz Aglonai ir liels un šajā laikā jāsaškas ar grūtībām, bet tās ir pārvaramas, jo ir liela vēlēšanās sasniegt mērķi.

Vai mērķis ir sasniegt Aglonu?

Ne tikai. Ceļā gribas piedzīvot Dieva klātbūtni. Kad vakarā ir sasniegtas naktsmājas, tad pārņem padarīta darba sajūta un pārliecība, ka diena ir bijusi vērtīga.

Tam visam dziļumu dod ikdienas lūgšanas un Svētā Mise.

Jauniešu dienu otrais posms norisinājās Vecpilī, kur dominikāņu tēvi Oskars Jablonskis (no kreisās) un Jaceks Šprenglevskis klātesošos iepazīstināja ar Dominikāņu ordeni. Viesus laipni sagaidīja priesteris Mariušs Kempa.

Kas pēc svētceļojuma tavā dzīvē mainījās?

Es iesaistījos Katoliskajā Jaunatnes biedrībā, sāku arī piektdienās piedalīties Svētajā Misē, ko pirms tam dariju tikai svētdienās. Varu teikt, ka pirms tam piedalīšanās Svētajā Misē bija ļoti klūvusi par rutīnu, bet tagad to daru tādēļ, ka mani ir iekšēja vēlēšanās. Man šķiet, ka es esmu mainījies arī raksturā, lietas ap sevi uzlūkoju citādāk, jo ir mainījušās vērtības – lielāku vēribu pievērsu tam, kas nav materiāls.

Dievs mani bieži noliek situācijās, kurām es it kā neesmu gatava, bet tas ir tādēļ, lai darbotos nevis es – mans spēks, gudrība, saprāts –, bet Viņš. Tāpēc cenšos atsaukties negaidītiem izaicinājumiem.

Man svarīgi ir praktiski palīdzēt otram cilvēkam tuvoties Dievam caur viņa ikdienu. Kaut arī man ļoti patik piedalīties dažādos pasākumos, tomēr pēdējā laikā esmu sapratusi, ka saruna vai klātbūtne otram cilvēkam bieži vien ir daudz svarīgāka un arī tai ir jāvelta laiks.

Kāpēc tu piedalies Jauniešu dienās?

Tāpēc, ka man patik būt kopībā ar citiem un redzēt, kādus brīnumus Jēzus dara citu jauniešu dzīvē.

Vai lēmums šovasar doties svētceļojumā arī ir veids, kā Dievs tev uzrunā?

Jā, noteikti. Pirms sešiem gadiem es pirmo reizi tā pa istam ieklausījos savā sirdsbalsī un man bija jāizšķiras starp divām lietām – doties svētceļojumā vai mācīties sociālo darbu. Tā kā tajā laikā biju ļoti tālu no Dieva, tad nolēmu studēt. Devos mācīties uz Liepāju un savā dzīvē pamazām sāku iepazīt Dievu caur cilvēkiem, kurus Viņš manā ceļā sūtīja. Tad, kad Dievs vairs nebija man vienaldzīgs, svētceļojumā nevarēju doties darba dēļ. Pagājušo gadu neizgāju svētceļojumā, jo man likās, ka es vairāk turp dotos cilvēku, ne Dieva dēļ.

Šogad izveidojās tāda situācija, ka darbā nevarēju dabūt atvaļinājumu svētceļojuma laikā, bet caur to Dievs man atklāja citas lietas. Pirmkārt, es ar to pilnīgi samierinājos, jo sapratu, ka svētceļojumu esmu stādījus augstāk par Dievu. Otrkārt, kad Svētos Rakstus, sapratu, ka darbu nedrīkstu likt Dieva vietā. Zvanīju kādam brālim Kristū un jautāju, vai tiešām tā nav tikai mana griba doties svētceļojumā. Saņemtā atbilde skanēja: „Ja mēs visi tā jautātu, vai tā ir Dieva griba, kad pārmērīgi dzeram, smēķējam vai sāpīnām otru! Bet svētceļojums?! Kas gan ļauns varētu notikt svētceļojumā? Protams, ka Jēzus vēlas, lai tu dodies svētceļojumā un būtu laimīgā!” Pēc šīs sarunas devos uz darbu, lai pateiktu, ka, neskatoties ne uz ko, 27. jūlijā dodos svētceļojumā. Visu dienu nebija iespējas satikt vadītāju, bet vakarā viņa man pati pazvanīja un teica, ka varēšu nokārtot atvaļinājumu vajadzīgajā laikā. Caur šo ciņu Debus Tētis man atklāja, ka viss, kas ir manā dzīvē (darbs, svētceļojums, draugi, jūra un citas lietas) ir Dieva dotas, bet pirmā vieta vienmēr ir jaatvēl Viņam, tad arī viss pārējais tiks dāvēts pārpilnībā. Tāpēc šogad svētceļojumā došos, lai sūtētu Dievu par visu, ko Viņš man devis, dod un vēl dos!

To visu daru tāpēc, ka esmu atklājusī – esmu grēciniece un Jēzus Kristus ir nomiris par visiem maniem grēkiem. Piedzīvojot Viņa bezgalīgo mīlestību, es neko citu nespēju, kā nest šo mīlestību tālāk.

Viens no maniem mīļākajiem teicieniem, ir: „Jēzu nevar izstāstīt, Viņu par piedzīvot”. Līdzīgā veidā es varu uzzināt "Colas" garšu tikai tad, kad to pagaršoju. Kad vēl nepazīnu Jēzu Kristu, domāju – Baznīcas dzīve ir garlaicīga padarīšana ar skumjām dziesmām, bet kopā ar Viņu esmu atklājusī, ka tā ir kā spraiga sīzeta *filma*, kurā Dievs tiek slavēts par visu – spēmi, priekiem, bēdām. Gribu mudināt ikvienu jaunieti *pameģināt* Jēzu, meklēt atbildes uz jautājumiem un atklāt, kāds Viņš patiesībā ir.

Vai tu piedalies visur, kur tevi aicina?

Intervēja Ieva Liede

Dieva darbi mūsu dzīvē

Lauris

Jānis

Priesteris Edijs

Emīls

Kristaps

Jūrkalnē no 22. līdz 25. augustam notika "Aicinājuma dienas", kurās dziļākai Dieva nodomu izpratnei savā dzīvē un ticības stiprināšanai piedalījās Jānis Beļusovs un Emīls Slišāns no Rīgas, Kristaps Oliņš no Liepājas, Lauris Lintiņš no Alsungas un priesteris Edijs Šilevičs kā šo dienu vadītājs.

Kā radās doma par "Aicinājuma dienu" rīkošanu?

Priesteris Edijs: Tā bija bīskapa Vilhelma Lapēja ideja rīkot šādas dienas jauniešiem, kas domā par Dieva gribas īstenošanu savā dzīvē. Cilvēki var ignorēt šo dāsno piedāvājumu, samierināties ar to, kas ir, un neko vairāk nemeklēt. "Aicinājuma dienu" programmā ir iekļautas rīta un vakara lūgšanas (laudes un vesperes), Svētā Mīse, rožukronis, adorācija, tajā visā ļoti svarīga ir vienkārša cilvēciskās pieredzes apmaiņa. Dalāties tajā, kā esam atraduši Dievu, un sapratnē, ko Dievs no mums katra sagaida.

Kāds ir jūsu skatījums uz iespēju labāk izprast savu aicinājumu?

Jānis: Katoļu Baznīcā Latvijā trūkst priesteru un konsekkrētu (Dievam veltītu) personu. Ja kāds domā par aicinājumu uz garīgo kārtu vai citādu kalpošanu Dievam, šīs dienas palīdz šādu vēlmi izkristalizēt un saprast. Svarīgākais ir atvērt savu sirdi, sadzirdēt Dievu un Viņa aicinājumu. Ir ļoti dažādi ceļi, kuros Dievs var cilvēku aicināt.

Priesteris Edijs: Aicinājums ir jāatrod Baznīcā, tas nevar būt šķirts no tās. Dieva aicinājums vienmēr

būs Viņa Baznīcā. Tas nozīmē, ka katrs ir aicināts uz noteiktu kalpojumu. Ne katram ir jābūt priesterim, bet ikviens ir aicināts pildīt savu uzdevumu kā Dieva tautas loceklis.

Kristaps: Šeit ir iespēja izrauties no ikdienas, lai labāk izprastu, vai mans aicinājums ir no Dieva, vai manis paša izdomāts un balstīts tikai emocijās.

Priesteris Edijs: Ja tā var izteikties, šeit ir iespējama motivācijas šķīstīšana.

Jānis: Tad, ja cilvēks ir atvērts un to vēlas.

Vai jūs savā starpā esat atvērti un atklāti?

Priesteris Edijs: Varbūt pat pārāk atklāti.

Jānis: Esam arī ironiski, reizēm tas ir vajadzīgs. Dievam arī piemīt humora izjūta. Galvenais ir būt atklātiem, jo tikai atklātībā viens otram varam dot un ņemt.

Priesteris Edijs: Ļoti interesanti ir ieklausīties citu meklējumos, zaudējumos un atradumos. Katrs cilvēks vairāk vai mazāk apzinās, ka Dievs ir viņa dzīves pamats – pamatu Pamats. Mēs saprotam, ka bez Dieva nevar, jo visi esam no Viņa atkarīgi un šī pieredze līdz ar to vienmēr būs interesanta, lai kāda tā arī būtu. Dažam tā ir vairāk, citam – mazāk dramatiska. Tā ir vispār-cilvēciska pieredze, kurā atklājam Viņa sacīto mums. Mēs dalāmies ar to, ko Dievs mūsu dzīvē ir darījis.

Jānis: Tas liek pārvērtēt savu saikni un savu aicinājumu, vai tas tiešām ir no Dieva? Varbūt, to sadzirdot, kaut ko esmu palaidis garām?

Mēs runājam par aicinājumu, iespējams par aicinājumu uz konsekkrētu dzīvi, bet vai jūsu dzīvē

ir bijusi kāda personība, kas to ietekmējusi?

Jānis: Jā! Ja Dieva griba būs kļūt priesterim, es visvairāk gribētu līdzināties Arsas prāvestam, svētajam Jānim Marijai Vianejam. Tas ir kalpojums, pēc kura būtu jātiecas katram priesterim. Neizdzēšanu iespaidu manā dzīvē, protams, ir atstājis Liepājas diecēzes emeritētais bīskaps Vilhelms Lapelis. Ar savu piemēru viņš spilgti un precīzi parādīja, kā ir jākalpo cilvēkiem un Baznīcai. Latvijā nebūtu tik stipras katoļu Baznīcas, ja nebūtu Latgales priesteru, tā ir Latvijas bagātība. Mana personīgā pateicība par atgriešanos – viņiem.

Priesteris Edijs: Esmu satīcis atšķirīgus priesterus un redzējis viņu kalpojumu. Katrs no viņiem mani savā veidā ir iedvesmojis. Ja uzmanīgi klausies un skaties, vari daudz iemācīties, tāpēc negribu kādu īpaši cildināt. Nevienam nevar atdarināt, pašam jāatklāj savs ceļš, jāsaprot, kā Dievs grib, lai es kalpotu. Jebkurš priesteris var būt iedvesmas vai liecības avots.

Kristaps: Ikviens cilvēks manā dzīvē atstāj kādu iespaidu, piemēram, priesteris Gatis Mārtiņš Bezdeliga, jo viņš kalpoja Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē, kad atgriezās Baznīcā pie Dieva. Tas, ka sāku kalpot pie altāra, lielā mērā ir viņa nopelns. Priesteris Edijs, toreiz vēl seminārists, man teica: „Dievs ir neizsmeļams. Ja neko jaunu nemācīsies, Viņš tev apņiks, kaut arī Viņš nav garlaicīgs. Ja aprobežosies, nonāksi stagnācijā.” Arī bīskaps Ārvaldis Andrejs Brumanis, kurš savos gados vēl kalpo pie altāra, ir mani iedvesmojošs piemērs.

Lauris: Mani arī ir iedvesmojuši vairāki priesteri. Prieks par manu draudzību ar priesteri Ediju, kas aizsākusies jau tad, kad

viņš vēl mācījās Seminārā.

Emīls: Negribu izcelt kādu konkrētu priesteri, jo katrs ir atšķirīgs un man nozīmīgs. No viena varu mācīties lūgšanu dzīvi, no cita – dievbijību, kalpojumu.

Ar kādām jūtām, domām jūs katrs esat savā statusā Baznīcā?

Jānis: Baznīca uzliek katolim zināmus pienākumus. Tā vajag. Tā ieliek zināmos rāmjus. Kad piedalos Euharistijā, saņemšu Grēksūdzes sakramentu, tad uzdodu sev jautājumu: kā bez tā visa līdz šim varēju dzīvot? Sāku saprast sevi, savas kļūdas un apzināties – ko un kā daru.

Priesteris Edijs: Baznīcā sakarotojas morāles jautājumi – visa dzīve.

Vai esat pieredzējuši, ka darbojoties Dieva *druvā*, rodas neparedzēti šķēršļi, grūtības, pat ciešanas?

Jānis: Tas ir pilnīgi normāli, jo pirms svētīga darba uzsākšanas ir ļaunā uzbrukumi.

Priesteris Edijs: Šajā pasaulē ir ļaunums, kas traucē Dieva darba veikšanu. Tā ir problēma, ja cilvēks, piedzīvojot grūtības, fokusējas uz ļauno. Tad dzīves centrā ir nevis Dievs un Viņa žēlastība, bet visa cilvēka uzmanība ir vērstā uz to, kas traucē.

Lauris: Ciešanām ir audzinošs raksturs. Caur ciešanām tiek dotas tādas žēlastības, kuras citādi nevarētu saņemt, taču ciešanu īsto nozīmi spēj saprast tikai kristietis. Pasaulīgā cilvēkam ciešanas ir bezjēdzīgas, bet kristietis tajās saskata jēgu, tās viņu pilnveido un tuvina Dievam. Ciešanas cilvēku padara nobriedušāku, tā ir mana pieredze. Dvēsele caur ciešanām, kas tiek nestas kopā ar Dievu, nobriest. Ja centies tikt galā tikai pats ar saviem spēkiem, tad ciešanas cilvēku var arī salauzt.

Vai piedalīšanās Svētajā Mīšē svētdienās, kad tā kļuvusi par rutīnu, var mainīt cilvēka dzīvi?

Jānis: Nevajag moralizēt un koncentrēt uzmanību uz citu nepilnībām, tas tikai ieļau. Jāsāk ar

sevi, jautājot: „Vai esmu izdarījis visu, ko varēju, lai būtu tāds, kādu Dievs vēlas mani redzēt Baznīcā?”

Vai tad, ja gribi, lai citi ir labi, jācenšas pašam būt labākam?

Jānis: Protams, esi paraugs.

Priesteris Edijs: Domāju, ka viens no iemesliem formalismam ir tas, ka cilvēks nav atradis savu vietu Baznīcā. Ir publiskais dievkalpojums, bet ar to viss nebeidzas. Baznīca ir ticīgo kopība un no katra cilvēka ir atkarīgs tas, kāda būs draudze. Baznīca ir arī praktiska realitāte. Cilvēks kļūst vājš ticībā un lūgšanā tāpēc, ka neko nedara. Apustulis Jēkabs saka, ka ticība, kurai nav darbu, pati par sevi ir nedzīva. Garīgā dzīve ir ļoti praktiska, tā ir zemes dzīve, realitāte.

Lauris: Ticības ceļa sākumā cilvēks cenšas visu darīt emocionāli un ar lielu dedzību, taču nedrīkst *izslēgt* arī prātu, visam racionāli ir jāseko līdzi. Ja pats nejūties brīvs tajā, ko dari, labāk to nedarīt, jo tas nebūs patiesi ne pret sevi, ne Dievu. Es domāju, ka kristietim pietiek ar to, ka viņš ar savu taisnīgo, šķīsto un godīgo dzīvi rāda piemēru, kas citos var radīt jautājumu – kāpēc tu dzīvo atšķirīgi? Atbilde ir – tāpēc, ka esmu kristietis.

Priesteris Edijs: Šeit jālūkojas vismaz no diviem skatpunktiem, jo ir divas dimensijas. Protams, morālā dzīve pasaulē mūs rāda kā kristiešus, un tas ir labi. Ko tas dod, ka dzīvoju morāli skaidru dzīvi, bet brīdī, kad skaļi jāapliecina, ka esmu kristietis, to nevaru. Tā ir reāla problēma. Kāpēc visos laikos mūki valkājuši īpašus tērpus? Tāpēc, ka tā ir liecība pasaulei par to, ka pastāv kaut kas vairāk nekā tikai šī pasaule. Kad konsekkrēta persona habitā iziet pasaulē, tas ir skaļš *kliedziens*: „Dievs ir, es Viņam kalpoju un Viņam esmu atdevis savu dzīvi!” Ir situācijas, kad šī ārējā liecība ir ļoti svarīga un ir jāpasaka – es esmu kristietis. Dabiski un skaisti, ne piespīti vai nomācoši. Nepietiek tikai ar morālo dzīvi, ir nepieciešama arī ārējā zīme, kas apliecinātu mūsu drosmi.

Paldies par drosmi un atklāto sarunu!

Sarunā iesaistījās Uļa Gintnere

BĪSKAPS VILHELMS LAPELIS ATSVEICINĀS NO KURZEMES

Dārgie Liepājas diecēzes garīdznieki, konsekrētās personas, ticīgie laji un visi labas gribas ļaudis Kurzemē!

Vienpadsmit gadus esmu kalpojis kā Liepājas diecēzes (Kurzemes) bīskaps. Cik labi – to lai vērtē Dievs un cilvēki. Pēc ilgākām pārdomām esmu sapratis, ka turpmāka diecēzes vadīšana un nedalīta atbildība par to tomēr pārsniedz manus spēkus.

Tāpēc lūdzu Svēto Tēvu Benediktu XVI, lai pieņem manu atteikumu no Liepājas diecēzes bīskapa amata pienākumu pildīšanas saskaņā ar Baznīcas tiesību 401. kanona 2. paragrāfu, kas nosaka, ka „Bīskaps, kas slimības vai cita nopietna iemesla dēļ nespēj pildīt savus pienākumus, tiek aicināts atkāpties no amata.” Šī gada 20. jūnijā saņēmu ziņu, ka pāvests ir pieņēmis manu atlūgumu, par ko esmu Svētajam Tēvam ļoti pateicīgs un patiesi iepriecināts, jo viņa lēmumu uzteru kā Dieva gribu, ko Viņš pauž caur pāvesta personu. Vienmēr esmu ticējis, ka nav nekā labāka kā Dieva gribas izziņāšana un tās īstenošana dzīvē.

Man sagādās gandarījumu, ja jūs ar cieņu un mīlestību pieņemsiet pāvesta Benedikta XVI iecelto pagaidu Liepājas diecēzes vadītāju Viņa Ekselenci bīskapu Edvardu Pavlovski, kā arī manu pēcteci – jauno Liepājas diecēzes bīskapu, kuru tuvākajā laikā pāvests nominēs.

Pateicos ikvienam par līdzšinējo sadarbību un atbalstu, ko dāsnī no jums esmu saņēmis un lūdzu, lai Dievs jūs visus bagātīgi svētī.

Tā kā esmu piederīgs dominikāņu mūku ordenim, atgriezšos šajā kalpošanā, kas man ir pazīstama un tuva. Tas vienlaikus būs arī pārdomu un intensīvākas garīgās dzīves laiks. Šobrīd jau esmu pārcēlies uz Poliju un iekļāvies dominikāņu mūku kopienas dzīvē. Nākotnē ceru atgriezties Latvijā, bet to rādīs laiks.

Dārgie brāļi un māsas, jūs ikvienu un jūsu vajadzības vienmēr ieklausu savās lūgšanās, bet lūdzu, atcerieties arī mani savās lūgšanās, lai es spētu labi izmantot šo nākamo dzīves posmu – lai es vienmēr uzticīgi kalpotu Dievam un lai es Viņu un katru cilvēku arvien vairāk mīlētu.

Lai Kristus Māte Marija ņem mūs visus savā patvērumā!

Liepājas diecēzes emeritētais bīskaps
Vilhelms Lapelis OP

Es esmu iecelts par Liepājas diecēzes Apustulisko administratoru. Latīniski šo situāciju sauc ”sede vacante”, kas nozīmē – sēdekļi ir brīvi. Neesmu šo sēdekli – katedru – aizņēmis, jo neesmu Liepājas diecēzes bīskaps, bet vienīgi Apustuliskais administrators. Tas nozīmē – kamēr bīskapa sēdekļi ir brīvi, man ir dotas tiesības pārvaldīt šo diecēzi. Es darbošos kā ordinārijs līdz brīdim, kad tiks izvēlēts un konsekrēts jauns bīskaps Liepājas diecēzei tuvākajos mēnešos.

Šobrīd diecēze nav atstāta bez vadības, jo esmu piekritis pildīt bīskapa pienākumus, līdz ar to visa diecēzes dzīve turpinās, tai skaitā arī Liepājas emeritētā bīskapa Vilhelma Lapeļa ieplānotās vizitācijas draudzēs. Centīšos darīt visu, lai laikā, kad gaidām jaunā bīskapa izvēlēšanu un konsekrēšanu, priesteri un ticīgie nejustos kā *izmesti no laivas*, bet tieši otrādi, lai viņi jūt, ka bīskaps ir un diecēzes dzīve turpinās.

Liepājas diecēzes Apustuliskais administrators
EDVARDS PAVLOVSKIS

PASTORĀLĀS KALPOŠANAS PLĀNS

12.08. 12.00 Vizitācija Jūrkalnes draudzē – ”Zāļu diena”.

13. – 15.08. Vissvētākās Jaunavas Marijas debesīs uzņemšanas svētki Aglonā.

26.08. 14.00 Vizitācija Grobiņas Sv. Brigitas draudzē.

02.09. 14.00 Vizitācija Kuldīgas draudzē.

09.09. 11.00 Vizitācija Talsu draudzē; Vissvētākās Jaunavas Marijas dzimšana – draudzes titulsvētki.

16.09. 11.00 Vizitācija Ventspils draudzē – Sv. Krusta pagodināšanas svētki.

23.09. 12.00 Vizitācija Liepājas Sv. Dominika draudzē.

30.09. 11.00 Vizitācija Alsungas draudzē (Miķeļdiena).

07.10. 9.00 Vizitācija Liepājas Māras draudzē. Rožukroņa Karalienes svētki.

24.11. 11.00 Vizitācija Ezeres draudzē. Kristus pasaules Karaļa svētki – draudzes titulsvētki.

25.11. 9.00 Vizitācija Rojas draudzē. Kristus pasaules Karaļa svētki.

02.12. 15.00 Vizitācija Kandavas draudzē (pirmā Adventa svētdiena). Gvadelupes Dievmātes draudzes titulsvētki.

Vizitācijas laikā:

- bīskaps piešķirs Iestiprināšanas sakramentu;
- varēs iegādāties jaunāko garīgo literatūru un dievbijības priekšmetus. Liepājas diecēzes Apustuliskā administratora Edvarda Pavlovskā kontaktinformācija: tālrunis – 63021550, mob. tālr. 29268885, e –pasts: edpavlovskis@gmail.com

AGLONAS SVĒTKI

11. augusts – sestdiena

SLIMNIEKIEM VELTĪTA DIENA

12.00 – Sv. Mise, svētība slimniekiem

19.00 – Sv. Mise

12. augusts – svētdiena

ĢIMENĒM VELTĪTA DIENA

12.00 – Sv. Mise, laulības solījumu atjaunošana

19.00 – Sv. Mise saderinātajiem

24.00 – Pusnakts Mise, nakts vigīlija bazilikā

13. augusts – pirmdiena

SVĒTĀ MEINARDA LIELIE SVĒTKI

19.00 – Sv. Mise,

20.00 – Procesija ar Fatimas Dievmātes statuju ap baziliku

24.00 – Sv. Mise, nakts vigīlija bazilikā

14. augusts – svētdiena

7.00 – Sv. Mise

9.00 – Sv. Mise, garīgā adopcija (*bazilikā pie lielā altāra*)

12.00 – Sv. Mise svētceļniekiem (*pie pāvesta altāra*)

17.00 – Sv. Mise ārzemju svētceļniekiem (*pie pāvesta altāra*)

VISSVĒTĀS JAUNAVAS MARIJAS DEBESĪS UZŅEMŠANAS LIELIE SVĒTKI

19.00 – Sv. Mise, Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana, Euharistiskā procesija (*pie pāvesta altāra*)

22.00 – Krustaceļš

24.00 – Sv. Mise (*pie pāvesta altāra*)

1.00 – 7.00 adorācija bazilikā

15. augusts – pirmdiena

7.00 – Sv. Mise (*bazilikā pie Dievmātes altāra, latgaliski*)

9.00 – Sv. Mise jaunatnei, Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana (*pie pāvesta altāra*)

10.00 – Sv. Mise svešvalodā apakšējā baznīcā

11.00 – Rožukronis (*pie pāvesta altāra*)

12.00 – Svētku galvenā Sv. Mise, Euharistiskā procesija

19.00 – Sv. Mise

SKAISTKALNES ”KAŅEPENES” SVĒTKI

3. augusts – piektdiena

SLIMNIEKIEM VELTĪTA DIENA

10.00 – Svētceļnieku sagaidīšana, svētnīcas vēsture

10.15 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze

12.00 – Svētā Mise (*galvenais celebrants – Latvijas Mariāņu kongregācijas provinciālpriekšnieks, priesteris Pāvils Zeila MIC*)

■ Slimnieku sakramenta piešķiršana

■ Euharistiskā procesija

4. augusts – sestdiena

ĢIMEŅU DIENA

10.00 – Svētceļnieku sagaidīšana, svētnīcas vēsture

10.15 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze

12.00 – Svētā Mise (*celebrē V. E. emeritētais Jelgavas diecēzes bīskaps Antons Justs*)

■ Laulību solījumu atjaunošana (*aicināti piedalīties visi laulātie*)

■ Svētība mātēm, kas gaida bērnu

■ Svētība laulātajiem un bērniem

■ Euharistiskā procesija

■ **21.00 – 24.00** – Vissvētākā Sakramenta adorācija (*Adorāciju vadīs svētceļnieki no Jelgavas, Rīgas, Liepājas*)

5. augusts – svētdiena

SKAISTKALNES DIEVMĀTES – LATVIJAS ĢIMEŅU AIZBILDNES SVĒTKI

9.00 – Svētā Mise lietuviešu valodā, grēksūdze

10.00 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze

11.30 – spēlē jauniešu pūtēju orķestris ”Skaistkalne”

(*diriģents J. Kalniņš*)

11.50 – svinīga bīskapa sagaidīšana

12.00 – Svētā Mise

(*celebrē V. E. Jelgavas diecēzes bīskaps Eduards Pavlovskis*)

■ Kristības

■ Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana

■ Euharistiskā procesija

Uz svētkiem sirsnīgi ielūdz Skaistkalnes tēvi paulinieši, e-pasts: paulinieši@inbox.lv, tālrunis: 63933154.

SV. MEINARDA SVĒTKI 19. AUGUSTĀ

Svētās Mises

Ogres baznīcā – 10.00, 18.00

Ikšķiles Karmelītu klostera baznīcā – 12.00

Uz sv. Meinarda salas – 13.00 (tiks piešķirts Kristības sakraments) un **15.00** (celebrēs V. E. Rīgas arhibīskaps Zbignevs Stankevičs un piešķirs Iestiprināšanas sakramentu).

Ja vēlaties saņemt Kristības vai Iestiprināšanas sakramentu uz sv. Meinarda salas, lūdzam savlaicīgi sazināties ar Ogres draudzes prāvestu.

Informācija uzziņām pa tālr.: 65022458, 26551206; e-pasts: meinarda.draudze@inbox.lv; mājas lapa: www.meinardadraudze.lv

Rīgas Garīgais seminārs uzņem audzēkņus

Rīgas Metropolijas Romas katoļu Garīgais seminārs uzņem **katoļticīgos vīriešus vecumā no 18 līdz 40 gadiem**, kuri jūt Dieva aicinājumu uz priesterību, ir veseli un ir ieguvuši pilnu vismaz vidējo izglītību.

Lai iestātos, vajadzīgi šādi dokumenti, kas iesniedzami vai atsūtāmi pa pastu rektoram:

- 1) iesniegums Semināra rektoram un motivācijas vēstule, kādēļ grib kļūt par priesteri (rokrakstā),
- 2) sīka autobiogrāfija,
- 3) draudzes prāvesta ieteikums – raksturojums,
- 4) skolas vai darbavietas raksturojums,
- 5) kristības un iestiprināšanas apliecības,
- 6) noraksts no apliecības par izglītību,
- 7) sertifikāti par centralizēto eksāmenu nokārtošanu,
- 8) medicīnas izziņa par veselības stāvokli,
- 9) četras fotogrāfijas (3 X 4 cm),
- 10) pases kopija.

Uzņemšana 2012. gada 21. augustā 9.00.

Ar jautājumiem var vērsties pie Semināra inspektora un ekonomā, priestera Viktora Stulpina (tālr. 29457320).

Adrese: Katoļu ielā 16.

LATVIJĀ UN Vatikānā AKREDITĒTA AUGSTĀKĀS IZGLĪTĪBAS MĀCĪBU IESTĀDE LATERĀNA PONTIFIKĀLĀS UNIVERSITĀTES FILIĀLE

Rīgas Augstākais reliģijas zinātņu institūts 2012./2013. studiju gadā uzņem studentus šādās akreditētās studiju programmās:

PAMATSTUDIJĀS

✓ Humanitāro zinātņu bakalaurs reliģijā (*3 gadi un 3 mēneši*).

AUGSTĀKĀ LĪMENA STUDIJĀS

✓ Profesionālais maģistrs reliģijā, kvalifikācija: filozofijas, ētikas un kristīgās mācības skolotājs (*2 gadi un 6 mēneši*).

✓ Profesionālais maģistrs reliģijā, kvalifikācija: pastorālais konsultants (*2 gadi un 6 mēneši*).

MŪŽIZGLĪTĪBA

✓ Katehētu kursi (*1 gads*);

✓ Katoliskās teoloģijas pamatkurss (*5 mēneši*);

✓ Katehētikas pamatkurss (*5 mēneši*);

✓ Klausītāji un viesstudenti (*interešanti un citu augstskolu studenti aicināti apmeklēt interesējošos kursus*).

PIETEIKŠANĀS STUDIJĀM

no 20. līdz 24. augustam Rīgā, Klosters ielā 4-35, 3. stāvā RARZI birojā no 10.00 līdz 19.00.

Mājas lapas adrese: www.rarzi.lv

Kristīgās dzīves un evaņģelizācijas skolas vasaras nometne Talsos

Foto: no A. Iesalnieka personīgā arhīva

“Tuksneša dienas” noslēgumā Talsu dievnamā katrs nometnes dalībnieks tika simboliski kronēts par zīmi tam, ka esam Karaļa bērni

Sākotnēji Kristīgās dzīves un evaņģelizācijas skola tika izveidota Ukrainā un šobrīd tai jau ir vairāk kā 40 filiāles dažādās pasaules valstīs, kopš 2011. gada tā darbojas arī Latvijā. Skolā tiek pasniegta Katoliskās Baznīcas mācība, bet tā ir atvērta visu konfesiju kristiešiem. Skolas mērķis ir palīdzēt kristiešiem augt ticībā un sagatavoties Evaņģēlija vēsts nešanai citiem. Formācijas laiks – 6 gadi. Gada laikā notiek 4 sesijas, visgarākā ir vasaras sesija – 10 dienas, bet pārējās – pa trim dienām nedēļas nogalēs.

Pirmo gadu Kristīgās dzīves un evaņģelizācijas skolas nodarbības apmeklēja Dace Guseva no Liepājas

Sv. Jāzepa katedrāles draudzes: „Pagājušā gada svētkojošuma laikā Dievam lūdzu, lai Viņš man atklāj to aicinājumu, kurā varu kalpot Baznīcā. Atgriezies mājās no svētkojošuma, uzzināju par šo evaņģelizācijas skolu un sapratu, ka tajā gribu iesaistīties.

Kaut gan bieži šķiet, ka ar mani viss ir kārtībā, Dievs jau notikušajās skolas sesijās arvien no jauna uzrāda jomas, kuras vēl nav sakārtotas. Tas ir pamatīgs darbs ar sevi. Piemēram, vasaras sesijā piedzīvoju lielu palāvību uz Dievu, jo nekad nevarēju zināt, ko nesīs nākamā diena. Galvenā tēma mūsu grupai šoreiz bija kerigma, kas nozīmē pasludināt, ka Dievs savā mīlestībā ir sūtījis Jēzu

Kristu, kurš sludināja Dieva valstības atnākšanu, cieta par mūsu grēkiem, nomira un augšāmcelās.

Bija arī diena, kad 5 stundas devāmies *tuksnesī* ar mērķi – satikt Dievu. Man tā bija ļoti īpaša diena, kurā Dievs ļāva piedzīvot savu mīlestību, izbaudīt ceļu, kurā tiku pasargāta, atklāt draugu lomu savā dzīvē un beigās atbildēt uz jautājumu – vai tu gribi būt ar Mani? Atgriežoties mūs sagaidīja bagātīgi klāts galds, pēc tam devāmies uz izrotātu baznīcu, kurā tikām ievesti kā Debesu valstībā. Caur ārējām zīmēm viss dziļi atbalsojās manā dvēselē. Atziņa, ko guvu šīs sesijas laikā – jādzīvo kristīgā vēsts un tā jānes citiem.”

Skolotāji – kristieši pulcējas konferencē

26. jūnijā Liepājas pilsētas dome sadarbībā ar Liepājas pilsētas Izglītības pārvaldi un Liepājas Universitāti pēc Domes reliģisko lietu komisijas ierosinājuma pirmo reizi rīkoja konferenci pedagogiem “Skolotājs – kristietis”. Tā bija konference tiem, kuri sevi jūt un redz izglītošanas procesā, lai ieklausītos, izprastu un meklētu atbildes uz jautājumiem, kuri rodas, veidojot stabilitāti, kristīgās vērtībās balstītu nākotni.

Konferenci atklāja Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas Liepājas diecēzes bīskaps Pāvils Brūvers, kurš savā uzrunā atskatījās vēsturē uz pirmajām skolām Latvijā, atklājot, ka kristīgā ticība ir pamats, kas palīdz noturēties uz patiesības ceļa. Savukārt, Romas katoliskās Baznīcas arhibīskaps Zbignevs Stankevičs neklātienē uzrunā, kas tika atskaņota videoierakstā, atgādināja patiesību, kas slēpjas sakām-vārdā: „Ne viss ir zelts, kas spīd”, saistībā ar humānās pedagoģijas jēdzienu, kas pēdējā laikā Latvijas izglītības laukā kļuvis populārs.

Konferencē uzstājās četri lektori: Mag.hist. Ainārs Baštiks, Mag.paed. Inese Augškalne, Mag.paed. Valda Reķe un Mag.theol. Oskars Jablonskis OP. Katrs no runātājiem klausītājus ievadīja savā tēmā, kas

Foto: www.katedrale.lv

“Skolotājam ļoti svarīgi ir būt par autoritāti un piemēru,” skaidroja priesteris O. Jablonskis OP

vedināja izvērtēt savu attieksmi, nostāju un pieeju pret to. Rīgas Mateja baptistu draudzes mācītājs Ainārs Baštiks savā uzrunā akcentēja laika gaitu, tā trūkumu un prioritātes, kuras jānosaka, lai laiks mūs neturētu savās *važās*. Labklājība, tās izaiicinājums un pieticības robežas, attiecību nozīmīgums mūsu dzīvē un vērtības, kuras veido raksturu, bija pirmā lektora pieturas punkti.

RARZI lektore Ineses Augškalnes uzstāšanās tēma bija “Humānā paradigma izglītībā un sabiedrības tālākā attīstībā”, kurā tika

skaidrota paradigma (noteiktu uztveres un domāšanas modeļu) maiņa un loma Latvijas izglītības sistēmā. Lektore raksturoja humāno paradigma, parādot tās akcentu uz mācīšanu kā procesu, kurā tiek ņemtas vērā skolēnu individuālās atšķirības un mācīšanās īpatnības. Svarīga loma mācīšanās procesā jāierāda refleksijai – laikam, kad skolēni apzinās, ko ieguvuši un apguvuši.

Pedagoģe Valda Reķe analizēja domāšanas kvalitātes ietekmi uz dzīves kvalitāti, atklāja kritiskās domāšanas un daudznozīmīgās jautāšanas vietu tajā. Dominikāņu tēvs, priesteris Oskars Jablonskis noslēdzošajā uzrunā klausītājus vedināja uz pārdomām par patiesību, cilvēka krietnumu un labumu.

Noslēgumā konferences vadītājs, adventistu mācītājs Ivo Roderts klātesošos aicināja uzdot jautājumus un izteikt savu viedokli par dzirdēto. Pēc diskusijas visi bija vienprātīgi, ka aizsākumam nepieciešams turpinājums, tādēļ tika nolemts nākotnē rīkot līdzīgas konferences, kurās pulcētos skolotāji – kristieši, lai kopīgi meklētu ceļu, kas vestu uz kristīgo vērtību iedzīvināšanu izglītības procesā.

Ziņas sagatavoja
Ieva Liede

Zaļais skolas laiks Liepājas Katoļu pamatskolā

Laikā starp aizvadīto un nākamo mācību gadu var atskatīties, izvērtēt, plānot un cerēt. Liepājas Katoļu pamatskolas direktore Iveta Kalniņa ar prieku dalās paveiktajā, kā vienu no atskautes punktiem minot 9. klases izlaidumu, kas skaitliski skolas vēsturē bijis vismazākais – 5 absolventi. Par iemeslu šai situācijai bijusi krīze, kuras ietekmē vairāki skolēni kopā ar vecākiem devušies uz ārzemēm. Klase tomēr saglabāta un nu tās absolventi jau devušies turpināt zinību apgušanu Liepājas pilsētas vidusskolās un ģimnāzijā.

Pēdējās divās mācību gada dienās, 29. un 30. maijā, 5.–8. klašu skolēni zināšanas apguvuši ne vairs skolas solā, bet izejot pilsētas ielās, to iepazīstot “Zaļajā skolā”, kam šoreiz ticis dots nosaukums “Tavā un manējā Liepājā”. Kā atzīst direktore, skolēni nebūt nav bijuši apmierināti ar lēmumu šoreiz nedoties ārpus pilsētas, bet atklāt, kas notiek pašu mājās. Pedagogiem tas bijis liels izaicinājums “Zaļo skolu” organizēt dubultinteresantu, un tas arī izdevies.

Sākumā dalībniekiem tika atklāts tikai tas, ka “Zaļā skola” būs Liepājā, par pulcēšanās vietu un laiku informācija tika izsūtīta izziņās, ko katrs saņēma savā mobilajā telefonā. Pirmajā pulcēšanās vietā – “Rožu laukumā” – visi tika sadalīti darba grupās pa tēmām: Liepāja – mākslinieku pilsēta, mūziķu pilsēta, uzņēmēju pilsēta, labo ziņu pilsēta, droša pilsēta, arhitekta P. M. Berči pilsēta. Katras grupas atbildīgais skolotājs bija sagatavojis maršrutu ar *stacijām*, kurās tika atklāta nākamā pieturvieta, kurā jāveic pētījums konkrētajā jomā. Katra grupa vienā

no stacijām intervēja zināmu un populāru šīs jomas cilvēku Liepājā. No iegūtā materiāla tika veidotas prezentācijas, kuras tika stādītas priekšā citām grupām.

Otrajā dienā, pēc skolā pārgulētas nakts, tika iepazīta tā Liepājas daļa, kam dots nosaukums “Karosta”. Karostas pētnieks Juris Raķis “Zaļās skolas” dalībniekus iepazīstināja ar cietumu, ļaujot uz savas ādas izbaudīt dažādus tur praktizētus vingrojumus. Pēc tam sekoja ekskursija pa plašāku Karostas apkārtni, veltot laiku arī Ziemeļu fortu apskatei gan no ārpus, gan iekšpusē. Pēc lauku virtuvē ieturētām pusdienām tika pētīts Karostas jūras krasts, neizpalika pirmās palīdzības nodarbība un uzdevumi, kuros varēja demonstrēt komandas saliedētību.

Kamēr skolēni un pedagogi bauda vasaras brīvdienas, skolas ēkās notiek remontdarbi, kas iesākti ar Liepājas emeritētā bīskapa V. Lapeļa atbalstu un turpinās ar Liepājas diecēzes Apustuliskā administratora E. Pavlovskā gādību. Šogad tiek remontēta skolotāju istaba, ko pielāgo skolā strādājošo 23 pedagogu vajadzībām. Skolēnu skaits skolā ir ap 130, līdz ar to īpaša vērība tiek pievērsta tām telpām, kas ātrāk nolietojas – skolas gaiteņiem. Remontdarbi norit arī speciālā pedagoga un zvanu spēles kabinetos.

Ja kādi vecāki vēl nav izlēmuši – kurai Liepājas pilsētas skolai uzticēt savu bērna izglītošanu (1. klasē vēl ir 4 brīvas vietas), tad par šādu iespēju var interesēties Liepājas Katoļu pamatskolā, zvanot direktorei Ivetai Kalniņai pa tālruni: 63427160 vai mob. tālruni: 29645936.

Viena no “Zaļās skolas” darba grupām iepazīstas ar savu uzdevumu

Pasmaidīsim

Puisis uzrunā meiteni:

- Kāds ir jūsu telefons?
- “Nokia”.
- Bet kāds ir jūsu numurs?
- Parastais, astoņzīmju.
- Bet kādi tajā ir cipari?
- Arābu.

☺ ☺ ☺

Skolotāja matemātikas stundā:
– Tagad es jums pierādīšu Pitagora teorēmu.

Pēterītis sauc no pēdējā sola:
– Necentieties, skolotāj, mēs jums tāpat ticam!

☺ ☺ ☺

Skolotāja stundā jautā:
– Bērni, kurš var nosaukt vārdu, kurā

būtu pēc iespējas vairāk patskaņu “o”?

Ivars:

- Kokosrieksts.
- Malacis! Kādi vēl ir varianti?

Anna:

- Motosports.
- Teicami! Vai ir vēl kāds?

Pēcis – pilnā rīklē pa visu klasi:
– Goooooooooooooooooooo!

☺ ☺ ☺

Priekšnieks stāsta padotajiem anekdoti. Visi smejas, izņemot vienu.

- Kāpēc nesmejas?
- Es no rītdienas tāpat šeit vairs nestrādāju.

☺ ☺ ☺

Audzīnu raksturu un nodarbojos ar sportu! Šodien piecas reizes pievilkos pie datora un divas pie telefona.